

CRÒNICA DE LA FILÀ TOMASINES. ANY 2010 – 2011

Aquesta crònica festera comença on acabaren les festes de l'any passat, amb la creuà al Mas de Pastor, vermut, paella i tot ben remullat.

Al juny, i com des de fa anys s'ajuntem al mateix Mas, enguany dinà pobreta i és què l'esport d'Alcoi i l'ajuntament s'empenyen en fer la punyeta entre 24 hores i Festa Esportiva, la qüestió és que ens foten l'exclusiva.

Passat l'estiu, al mes de novembre el Mig Any arriba ja, i més val que d'allò dels cotos passem ben ben de llarg, com sempre grans promeses però al final "na de na"

Arribat el dia del Mig Any, un pifostio es va montar entre Toni el Sargento i Gonzalo res va quedar clar però després de uns quants viatges es va tot sol.lucionar. i amb pancarta de l'esquadra el nostre cau va triomfar.

Un any més, l'olleta, un servidor i Gilberto varem cuïnar, una olleta gustoseta amb cert regustet recremat però no oblideu que haguérem segur guanyat si el jurat hagués tingut ben fotut el paladar.

Després de la glorieta al ensaio ben mudats, amb amics i algú convidat del vermut bocabadats. Enguany l'olleta està bona, d'altres que no està mal la qüestió es que per fi aquella menjuga ens va deixar ben saciats.

A la vinent setmana a Fontilles hem d'anar, però com ja és costum la Filà no baixà i només dos tomasines es van tirar endavant.

Durant la resta d'any, els ensaios de final de mes amb taretetes de gelat i calent cada cop amb menus de més exit i com sempre amb bon ambient,

I també cal fer menció a la Penya Tapa y Casco i a les seves dinaes Que de tantes peticions, sen's van esgotar les dates tant que, a l'Argiñano, el vam enviar per pates

Arriba l'abril, un any més els nostres xavals a la final del trofeu Filaes... ..jejeje que pasa filaetes que us heu quedat malcaraes? Be, enguany a les finals, una de cal i una d'arena, el mes petits van trionfant, i els juvenils amb alguna pena.

El 8 d'abril el dia de la Glòria, amb un temps impresionant, l'esmortzar complidet i els glorieros fabes i nervis amagant. Ricard Sanz al carrer I Juan Vicens a l'hospital van ser de nostra filà uns dignes representants.

Juan trencant cors a les ancianetes que li dien guapo a l'hospital, emocionant-se i rient-se alhora com si ell fos l'unic xaval. Ja després al preventori fluixa arrancà del gitano i la tomasina compensant

amb el seu aire altaner i ufano i ja pensant en el vermut matinal.

Al carrer tot preparat per arrancar...sargento, filaes i música
de moment un sobresalt....que falta una.. quí es....?
però que pregunteu?...esteu tontos?...la tomasina bobets

Ben tranquils a l'Ajuntament asseguts estem
doncs està tot preparat i el hueco ja el tenim fet.
Només baixar, col·locar-se, encapar-se i arranquem
i de vore a algú entre flames quasi damunt ens pixem

Al diumenge vinent, Ignacio Domenech de Glorieret va vestir
i més mudat que son pare al partidori va sortir,
seguint la música el seu aire i amb una llança que el feia patir.

Les Festes per fi arribaren i il·lusions a cabaçes,
després com no de les convenients entraetes
enguany dos de filà com sempre i dos més amb gust de negres.

Arriba el dia dels Músics...
i com sempre, després de l'himne de Festes des del Racó vam marxar
amb la música al darrere i desfilant al compàs.
En acabar, del Castell a la Filà,
un plat d'olleta ràpida que a les 5 la despertà
i els 9 més matiners, a la Misa de Diana quasi els esperen ja.

Tots a punt a la Diana, només falta un...que estrany,
qui serà eixe despistat..? no falla, segur que és Juano que arranca de cabo enguany.

Al final justet arribà i Juan Vicens amb la llança al capdavant,
fa la baixà amb "Oh Artista", i amb maestria aguantant...
arranca la nostra Diana com si fos el Sargento Oficial.

Al segon tram de cabo Jorge Escoda
que vestit de tomasina, fins a sa mare incomoda

El tercer troç com tots sabeu li diuen el carbonato
i el cabo Vicent Guillem menejant-se tot el rato.
"Tayo" xè quin pasdoble més nostre i més dianer
i Vicent amb la llançeta més d'una arrancà va fer
alternant-se-la amb bon rotllo al nostre petit Jordiet

L'esmortzar notable,
Botifarres, ous, llonganisses...si pareix d'un condestable,
fins i tot llom ben fetet i fabes tendres amb vi recargable
Això si la gaseosa de marca, no sabem de quina és, però xe...inmillorable.

En acabar anem al punt de reunió, enguany més amunt que mai
però, ves per on, sense empentons ni girigall
amb temps i espai suficient per sortir com deu de ser

Tots ben col·locats,
el cop i la carrossa, la fabulosa esquadra del mig

grups de dames, palanquins infantils,
les esquadres dels menuts i l'esquadra dels més parits,
les parelles d'escorta i el cavall amb banderí.

Tot a punt ho tenim...si...si...però on s'han ficat els músics?
ni els de la filà ni els de l'esquadra del mig
i per si això no fos prou, el batidor buscant rocí

Un merder en un moment i Miguel, el primer trò, a tota veu maldient,
un merder què... gràcies a la fortuna i a ell,
poc a poc es va anar resolent.
Enguany que tot estava al seu puesto segons un guió competent
per tal d'anar tranquils i no fer ridícul...varem patir de valent

Per fi arrancà la nostra filà com si res no hagués passat
i surt el nostre banderí per capa i casco escoltat.
Un poc més enrre l'esquadra de blancs arrancà ufana
Ramón Petit escoltant I amb la porra Tomàs junior Vilaplana

4 esquadres de xiquets treien somriures i aplaudiments,
dos carrossetes de nanos alguns dormint i altres desperts,
8 files de dames de 6 en fondo amb capa i casco el 50%,
de malditos amb capa i casco enguany anem molt be,
ni un vaig vore, ni un...com fa calor amb el disseny.
Si, ningú fa roponaes, i ningú vol vestir-se adient
farem estampetes del traje i les repartirem a la gent.

Un dels moments anhelats, un dels punts culminants,
preparada l'esquadra del Mig de l'entrada dels cristians
Rafa, el major dels Blanquer i Josele Calbo fent de pilars als costats
i la resta..Santi Belda, Jorge Francés, els dos Terol..Enrique i Ignacio,
Fdo Ibáñez, Enrique del Castillo i els dos Mollà...Pedro y Vicent
comformaven aquesta esquadra i esperaven el moment.

Josele Francés "Borla" i Emilio Turrión, protagonistes en primer planol.
El primer per ordenar l'arranc com a cabo i el segon amb el cavall clavar-ho.
Sonen els compasos de "Sala i Soler",...un silenci abrumador
i per fi Borla alça la porra al vol i rebenta el partidor.

Quina esquadra, fabulosa, un cap de saure amb cinc banyes
Corassa i cames de cuir i llanda, de negre pèl les muscleres
una rosa com punyal i l'escut tomasina a esquenes
flanquejada per les dònnes amb les llàgrimes primeres
un esclat d'emocions, orgull i il.lusions encara plenes.

Per tancar la comitiva la carrosa del cop
carregada de xiquets i envoltada de majors,
on el patriarca mirava com l'antic conqueridor
Juan Escriba pare...ara si de bon humor.
Així doncs de la nostra entrada vam fer de la pena...la Glòria
de la que podem estar orgullosos perquè entre tots hem fet història
i després a la Filà, satisfets com a margallons
només esperem que el dinar estiga en taula i no ens toquen els collons.

El primer dia ha passat i arribà amb molt bon temps la segona Diana,
amb il·lusió i alegria, xiquets i xiquetes acudeixen a la cita.
Tres esquadretes baixant sota el compàs del pasdoble “Aitana”
una música ben alegre, un passejet ben curtet i a esmortzar amb molta gana.

Al mig dia, recollits del sol a la Plaça de Dins i envejats per filaes veïnes
plis-plais, cervesses i algú gyn-tonic,
tot per refrescar-se un poc i agafar forces per repartir clavellines.

A la filà dinar de Sant Jordi,
festers mudats i dones amb els millors trajes
al vermut tots expectants per vore el gust de Bernacer
així arribà l’experiment,
la junta va triar les peces i per emplatar el disseny,
i amb les safates en taula i un cop el marisc present
només cal gaudir del gran apat i felicitar per l’encert.

Per la vesprada, solemne processó i al Cassal concentració.
22 tomasines cantant el cop i el guió,
justets arribem al mínim i salvem la processó.
Amb l’inspirat sonar de Mater Mea i l’alternat Jerusalem,
en un bufit passa la desfilada i sense adonar-se a Sant Jordi arribem

Som al dia de l’Alardo...ja acabem la trilogía,
Amb les nostres forces baixant i som menys cada dia.
Al matí disparant 20 tomasines, ja no arribem a la mínima.
En acabar el matinal alardo, concentració a la filà,
aquí no falla ningú, com millor s’està...concentrat
sobretot a la sombrera i amb la taula parà.

Apa a menjar-se el putxero de rigor,
es l’ultima moda en dinars de disparo i a Londres ja fa furor.
S’agraeix un menjar consistent i afavoreix germanor
a vore si tenim sorteta i algú s’apunta al disparo...ves anotant contador.

Per la vesprada encara menys, som 16 cantant fins i tot amb Butano..al.lucina.
Al final salvarem paper doncs el blau sempre el disparo anima,
i semblen que som 200 si amb els ulls tancats l’Associació ens mira.

Ja s’acaven els Moros i Cristians, les Nostres Insignes Festes,
al Castell apareix el Sant Jordiet molt valent,
està llençant les fletxetes que anuncien el tancament
d’una festa centenaria en que per sort..
la Nostra Filà donà la cara i es mereix un complimet.

Així tanque la crònica homenatge a la Filà Tomasina i també a tot Fester,
intentant ser Fidel a l’història i als fets que aquest any entre tots varem fer
Per a mi, dirigir-me a vos un plaer com sempre i ens veiem l’any proper.

Visca Sant Jordi

Cronista 2012: Ricard Sanz i Pérez